

ENTREVISTA A ARIADNA PASTOR

Responsable de la dramaturgia i del guió del Concert de Fi de Curs de Clavé XXI, *Love & Roll. Una història del rock*

“A mi m’encanta explicar històries, és el que més m’agrada”

Ariadna Pastor és una dona polifacètica al món de la interpretació. Actriu, guionista, dramaturga, cantant, ballarina..., ha estat la responsable de la dramaturgia i del guió del Concert de Fi de Curs de Clavé XXI, *Love & Roll. Una història del rock*, celebrat el 10 de juny passat. També va fer la traducció i l’adaptació de les lletres de les cançons.

En què va consistir la teva col·laboració en el Concert de Fi de Curs del projecte Clavé XXI?

El 2017 vaig ocupar-me d’escriure el fil conductor del concert. Aquest any, a més del fil conductor també vaig adaptar les lletres d’algunes cançons.

Des de quina perspectiva et vas plantejar el concert i quins reptes volies assolir-hi?

Per al concert d’aquest 2018, un dels reptes era resoldre els canvis de grup, sempre hi ha molt de rebombori. També volia que la història atrapés, que la gent tingués ganes de saber què passaria amb els dos germans, i que l’estructura dramàtica no caigués, que fos capaç de sostenir tantes cançons. I, sobretot, que el concert fos divertit, que la gent rigués. Jo ja havia fet el del 2017, com deia, i tenia avantatge perquè podia treballar sobre aspectes que ja coneixia i millorar-los. Ara el repte és millorar encara més per a l’any que. ¿El que m’agradaria més? Que s’entenguin totes les lletres!

¿Podries fer-ne un resum?

S’hi explicava la història de dos germans que tornen a l’antiga casa familiar per vendre-la. Els pares ja no hi són i ells tenen la seva vida muntada a la ciutat. A partir dels objectes que van trobant a les golfes de l’antiga casa s’adonen que els seus pares van viure unes vides felices i plenes, amb aventura, emoció i molt d’amor. Ells, en canvi, no són feliços. La germana volia ser escriptora i el germà, ballarí, però tots dos van abandonar els seus somnis per viure unes vides còmodes i buides a la ciutat. S’adonen que ells no són feliços i, al final, decideixen no vendre la casa i començar una nova vida allà.

Amb quines dificultats et vas trobar i com les vas resoldre?

Respecte de la dramaturgia, adaptar les cançons no va ser del tot fàcil. El rock té lletres molt masculines i toquen temes poc adequats per als nens. Amb el masclisme vaig ser intransigent: el vaig eliminar. Res d’*“Oh nena, ets meva”*, o *“Ei, noi, fes-me teva”*. *Tutti frutti* és una cançó que parla d’un home que està amb moltes dones, per exemple. Jo en vaig girar la truita i era una noia que havia tingut molts “amics”. Crec que cal

canviar l'imaginari col·lectiu entre tots i totes, i el primer pas és invertint coses que des de sempre han estat associades als homes. Les dones podem lligar i està bé. Per la resta, sempre intento poder tocar tots els temes o almenys respectar al màxim la idea original, perquè sempre és més ric. Tot i així, per a mi hi ha una part molt important de "pedagogia", una idea o tema que és el que vull transmetre i que marca la línia general de tota la cantata. La idea era la d'atrevir-te a viure la vida que vols viure. Crec que de vegades no ens escoltem prou. L'any que ve vull treballar la idea de l'aventura, el viatge com a aprenentatge per tornar amb uns valors adquirits. No és fins que surts de casa que t'adones de com l'estimaves. És important veure món per poder ser crític amb un mateix.

Com vau treballar de forma conjunta amb la Cristina Colomer per fusionar els arranjaments musicals i el text?

Doncs va ser un procés llarg i divertit, amb moltes notes de veu pel mig. Recordo el vespre de Cap d'Any enviant-nos notes sobre una paraula que no ens quadrava... No ens vam conèixer en persona fins al dia del concert, això també va ser divertit, però les nostres veus ens les sabíem de memòria. A més, en moltes notes de veu que ens vam enviar cantàvem; és bastant graciós, espero que no surtin mai a la llum. Els nens i les nenes ho van fer molt millor...

L'any passat també vas signar la dramaturgia del Concert de Fi de Curs de Clavé XXI, *La història de Catalunya amb cançons*. Com va ser aquella primera experiència?

Allà no vaig tocar les cançons, però recordo que a la dramaturgia vaig patir molt perquè havia d'explicar la història de Catalunya de manera desordenada, perquè l'ordre s'havia establert en funció de la dificultat de cada cançó. M'hi vaig tornar boja. Finalment se'm va acudir (de fet se li va acudir al meu pare...) la idea de la biblioteca. La protagonista, una aspirant a bibliotecària, havia d'ordenar uns llibres de la història de Catalunya que se li havien desordenat. És així com començava a descobrir cada part de la història de Catalunya i justificàvem els salts temporals.

Què t'aporta aquesta feina i treballar amb nens i gent jove?

De fet, el tracte amb els nens i els joves no el tinc, només els veig el dia del concert i des de la platea... Però per sort a la meua vida diària tracto molt amb ells; sóc actriu i sovint treballo fent teatre infantil, i a més sóc professora de batxillerat. Crec que això m'ajuda molt a ficar-me en la seva pell. Jo no penso mai que són nens, de fet a vegades les lletres de les cançons que escric són complicades. Però sempre penso que es volen divertir i volen aprendre. Crec que aquests són els dos eixos principals de la vida. Escriure m'aporta molt, m'encanta! És un luxe poder parlar al món des d'una finestra tan gran. També és una responsabilitat. Aquests nens i nenes potser cantaran aquestes cançons tota la seva vida. Quan ets petit hi ha coses que et marquen per sempre. M'agradaria pensar que aquests nens i nenes cantaran les meves lletres i això els farà més valents, més feliços, més bons. A mi m'encanta explicar històries, és el que més m'agrada, i espero poder fer-ho tota la meua vida. El mitjà m'és igual.

Quina és la teua opinió del projecte Clavé XXI?

M'encanta! És un espai fantàstic per explorar i aprendre, tant de bo hi hagués més projectes així.

© Antoni Bofill

¿De cara a l'any que ve seguiràs la teva relació amb el projecte? ¿Pots fer-ne un avançament?

-Sí! Estic treballant en una cantata des de zero: creant la història, la dramàtúrgia i les cançons. A partir d'aquí em toca fer volar la imaginació! És un projecte molt ambiciós, perquè parteixes del no-res, només amb la premissa de l'Esteve Nabona (director de Clavé XXI), que vol fer una "cantata galàctica". Estem suant tinta. Estem fent una cantata inèdita, des de zero, i això és una feïnada. Sobretot perquè s'ha de construir una història i una estructura prou potent com per sostenir setze cançons, més tots els canvis de grup. Jo hi estic molt il·lusionada, però també em fa respecte.

De què tractarà la cantata?

Aquesta presentarà una distòpia. La Terra s'ha convertit en un lloc hostil i els seus habitants (actors, músics, nens i nenes, públic) decideixen marxar amb una nau espacial per trobar un planeta habitable. Després de passar moltes aventures i aprendre de diferents personatges que aniran coneixent, s'adonen que l'únic lloc on realment poden viure és a la Terra; per tant, decideixen tornar-hi i, posant en pràctica tot el que han après, salvar el planeta.

Porto un mes mirant documentals i pel·lícules sobre l'espai. També he passat matins estudiant física, perquè hi havia moltes coses que desconeixia! Per a mi, escriure té molt a veure amb investigar. No pots parlar d'un tema sense saber de què parles, encara que vulguis fer ciència-ficció. Molt més si vols fer ciència-ficció. Quan escrius, cal ser concret, i per ser concret, s'ha de saber de què parles. Una dramàtúrgia no funciona quan és "general". L'espai és gran i profund, la-la-la... A mi, això, no m'interessa. M'agrada escriure sobre coses interessants, i els nens i les nenes volen saber coses interessants. I divertides!

Per sort, de petita volia ser astronauta i m'ho estic passant molt bé aprenent sobre tot això. Després d'aquesta cantata potser faré un cop de cap i faré l'examen de la NASA... Ha ha ha ha! Tampoc no se m'acut cap tema que no em pogués arribar a fascinar. Crec que els escriptors hem de ser amants de TOT.

¿Pots dir-nos una mica el teu currículum en general?... I en particular: quina és la teva experiència en el terreny de la dramaturgia i el guionatge?

Jo vinc del món de la interpretació. Vaig estudiar a l'Institut del Teatre i treballa com a actriu. Però també vaig fer un màster de guió i darrerament estic escrivint molt, sobretot dramàtiques, però també treballa en alguns projectes de guió. També dono classes de dramàtica en un batxillerat escènic, i aquest any, a més a més, faré el taller de creació amb els de segon.

© Antoni Bofill